

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: N. T. H. Y., nar. X
státní příslušností X
bytem v ČR X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1, č. ev. ČAK 12 373

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2023, č. j. CPR-19704-2/ČJ-2023-930310-V223,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo k jejímu odvolání zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 16. 4. 2023, č.j. KRPA-117647-24/ČJ-2022-000022-50, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že část výroku ve znění: „Současně se podle § 50a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k opuštění území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, nejpozději do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ se nahrazuje zněním: „Podle § 50a odst. 3 č. 326/1999 Sb. se cizinci stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Ve zbylé části pak bylo odvoláním žalobkyně napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně ve své žalobě namítala především to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v její neprospěch v rozporu s ust. § 90 odst. 3 správního řádu. I při vědomosti o platné právní úpravě je přesvědčena, že požadavek na zákaz reformace in peius je obecně platná právní zásada užívaná napříč odvětvími českého právního řádu, kdy pro správní řízení je tato zásada upravená v ust. § 90 odst. 3 správního řádu.
3. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný náležitě neodůvodnil míru zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Konstatovala přitom s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29, že samotná skutečnost, že povinnost opustit území členských států Evropské unie je nejmírnějším možným opatřením, nezbavuje správní orgány povinnosti zabývat se přiměřeností dopadů do soukromého a rodinného života. Uvedla dále, že její vycestování v současné době není s ohledem na rodinnou situaci možné, neboť jejímu nejmladšímu synovi je pouhý rok a půl a starší syn plní v České republice povinnou školní docházku. V zemi původu pak nemá žádnou osobu, která by jí s péčí o děti mohla pomoci, ani nemá v zemi původu zaměstnání či majetkové zázemí. Naopak v České republice žije matka žalobkyně stejně jako její manžel, obě děti tu mají stabilní domov a jsou na pobyt v České republice zvyklé, pročez nucené vycestování žalobkyně považuje za nepřiměřený zásah do svého života a do života svých dětí.
4. Tento zásah nebyl podle žalobkyně ze strany správních orgánů dostatečně odůvodněn. Zejména odkaz žalovaného na možnost podat žádost o nové pobytové oprávnění v termínu sjednaném předem v rámci emailové registrace považuje žalobkyně za nesprávný, protože s ohledem na omezené kapacity zastupitelského úřadu v Hanoji je na tomto úřadu agenda žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny řešena systémem slosovatelných registrací konaných čtvrtletně s tím, že registrovaní cizinci nemají žádnou záruku, že jim bude přidělen termín k osobnímu podání žádosti s ohledem na kapacity zastupitelského úřadu.
5. Napadené rozhodnutí proto podle žalobkyně nepřiměřeně zasahuje do jejího soukromého a rodinného života a je tudíž v rozporu s ust. čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dále poznamenala, že závěr žalovaného o přiměřenosti rozhodnutí,

neboť bylo vydáno v souladu se zákonem a podmíněno požadavkem veřejné bezpečnosti, nebyl v rozhodnutí nijak blíže odůvodněn. Žalobkyně proto nemůže nijak posoudit, na základě jakých skutečností žalovaný k tomuto závěru dospěl a nemůže se proti tomuto závěru ani adekvátně bránit.

6. Žalobkyně také namítala, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska zájmů jejích nezletilých dětí a nesplňuje tedy požadavky ust. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Uvedla k tomu, že v zájmu obou jejích synů je především vyrůstat v kompletní rodině, tj. s otcem, matkou a dalšími příbuznými, v místě, na které jsou zvyklí a v němž se oba narodili. Starší syn již plní v České republice povinnou školní docházku, mladší je pak plně odkázán na svou matku, která potřebuje podporu a výživu od svého manžela a také pomoc a podporu své matky, která rovněž žije na území České republiky. Zájmy nezletilých dětí se podle žalobkyně správní orgány nezabývaly, ačkoli se mohly kupř. obrátit na školské zařízení, které navštěvuje starší syn žalobkyně, nebo si vyžádat stanovisko orgánů sociálně právní ochrany dětí.
7. Žalobkyně pak závěrem navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k novému projednání a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že se správní orgány v rámci vedeného správního řízení zcela dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedla žalobkyně ve svém odvolání.
9. Žalovaný dále vysvětlil, že nežádal stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí ani školního zařízení pro jejich nadbytečnost, když rodinné a soukromé vazby žalobkyně měl za prokázané a zohlednil je právě překvalifikací správního řízení na vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie.
10. Jelikož je žalovaný přesvědčen o tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobkyně byla dne 11. 4. 2022 kontrolována Policií České republiky na pracovišti Ministerstva vnitra. Z cestovního pasu žalobkyně ani z jiného dokladu nevyplývalo žádné platné oprávnění k pobytu žalobkyně na území České republiky, přičemž vzniklo podezření, že zde pobývá neoprávněně, na základě čehož byla podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěna.
13. Dne 11. 4. 2022 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně do protokolu o svém výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení mimo jiné uvedla, že je zdráva a na pracoviště Ministerstva vnitra se dostavila za účelem podání žádosti o vízum pro svého mladšího syna, kdy při ověřování totožnosti bylo zjištěno, že pobývá na území České republiky nelegálně. Na území České republiky přicestovala v roce 2014 na tříměsíční vízum za účelem sloučení s matkou. Bylo jí známo, že jí byla pravomocně zrušena žádost o udělení

pobytu. Nevystěhovala ale, protože zde chce zůstat a ve Vietnamu již nikoho nemá. Se svojí rodinou bydlí v pronajatém bytě na adrese X, kde nájemné činí 12 000 Kč měsíčně. Nepracuje a ani nepracovala. V České republice ani ve Vietnamu nic nemá. Finančně rodinu zajišťuje manžel coby podnikatel s potravinami. O azyl nežádala. Ke svým osobním poměrům uvedla, že je vdaná a má dvě děti. Manžel má trvalý pobyt od roku 2018 a mladší syn má podanou žádost o trvalý pobyt za účelem společného soužití cizinců. Kromě manžela a dvou dětí má na území České republiky také matku. Ve Vietnamu už nemá žádné příbuzné ani, kam se vrátit. Byla zde naposledy v roce 2014 jen na chvíli, když od roku 2011 je v České republice. Žádné nebezpečí jí ve Vietnamu nehrozí a je to pro ni bezpečná země. Vystěhuje dobrovolně.

14. Dne 2. 6. 2022 byla provedena pobytová kontrola na adrese X, a bylo zjištěno, že zde žalobkyně bydlí společně s manželem a dvěma dětmi v nebytových prostorech náležících k prodejně potravin.
15. Dne 18. července 2022 správní orgán prvního stupně překvalifikoval řízení ve věci správního vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a vyrozuměl žalobkyni a další účastníky řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, čehož žalobkyně prostřednictvím svého zástupce využila.
16. Správní orgán prvního stupně vydal dne 16. 4. 2023 rozhodnutí, kterým žalobkyni uložil povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, proti kterému se žalobce také odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak je uvedeno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobkyně nařídil jednání.
18. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobkyně se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jejích právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
19. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie police vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*

21. Podle ust. § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 1. 7. 2023) *Policie v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. a) a odstavce 2 stanoví dobu k vycestování z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to v rozmezí 7 až 30 dní, a v rozhodnutí podle odstavce 1 písm. b) a c) v rozmezí 1 až 7 dní. Pokud by měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud je v průběhu doby k vycestování cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování zejména z důvodu uvedených v § 174a odst. 2, policie, pokud shledá důvody pro stanovení nové doby k vycestování, vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů; odvolání nemá odkladný účinek. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.*
22. Podle čl. IV bod 1 zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v tomto řízení se však postupuje podle § 50 odst. 4, § 50a odst. 3 a § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
23. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
24. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. V případě žalobce není pochyb o tom, že tato není oprávněna pobývat na území České republiky. Tento závěre ostatně ani sama žalobkyně nerozporovala. Zároveň je třeba souhlasit se závěry správních orgánů v tom směru, že u žalobkyně nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou tedy zůstává prakticky to, zda se správní orgány dostatečně a správně vypořádaly s možným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny.
26. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) [pozn. soudu – nyní § 50a odst. 2 písm. b)] zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve

smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“.

27. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
28. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu rozhodnutí o povinnosti žalobkyně opustit území členských států Evropské unie do jejího rodinného nebo soukromého života i do rodinného a soukromého života členů její rodiny dostatečně a správně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nezákonná (srov. zejména str. 4 až 7 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 5 až 8 napadeného rozhodnutí); správní orgány rovněž v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim ukládá § 3 správního řádu.
29. Jak se podává z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, tyto nijak neopomenuly skutečnost, že žalobkyně má na území České republiky manžela, nezletilé děti i svou matku. Žalobkyní tvrzené rodinné poměry měly správní orgány za prokázané, protože především nebylo účelné, aby se obracely na žalobkyni zmíněné školní zařízení či orgán sociálně právní ochrany dětí. Městský soud v Praze se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobkyni nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobkyni tak nic nebrání v získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky, kdy ostatně mohla v minulosti využít desítky pokusů o registraci k podání žádosti o dlouhodobé vízum či dlouhodobý pobyt, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný též vysvětlil možnost podání žádosti o krátkodobé vízum, jehož vyřízení trvá do 14-ti dnů a poukázal na povinnost příslušného zastupitelského úřadu stanovit termín podání žádosti o oprávnění k pobytu do 30 dnů ode dne objednání termínu osobního podání žádosti, pokud bylo cizinci vydáno rozhodnutí o

povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace z důvodu, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života tohoto cizince podle ust. § 169f odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Pokud by tedy žalobkyně v rámci případné snahy o nepřetržité soužití celé rodiny vycestovala s celou rodinou do země původu, pak by při aktivním přístupu k získání povolení k pobytu na území České republiky nemohlo dojít ke ztrátě pobytových oprávnění jejích rodinných příslušníků. Soud ze všech uvedených důvodů ve shodě se správními orgány uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně ani jejích rodinných příslušníků dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily nejmírnější možné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů České republiky tak v daném případě ještě převáží nad právem na zachování současné podoby soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků. Bude přitom záležet pouze na vůli a dohodě zejména žalobkyně a jejího manžela, zda budou (dočasně) realizovat svůj rodinný život v zemi původu společně, nebo zda vycestuje pouze žalobkyně (byť patrně společně s mladším nezletilým synem). Nehledě na skutečnost, že do země původu se žalobkyně může vrátit pouze na omezený čas potřebný k vyřízení některého z pobytových oprávnění na území České republiky, kam se posléze může vrátit, neboť žalobkyni nebyl uložen zákaz vstupu na území, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění.

30. Soud zde rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č.j. 1 Azs 296/2018-35, v němž NSS konstatoval, že „...rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.“ Tento rozsudek se pak týkal právě případu žalobce – státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, který měl na území ČR manželku a dvě nezletilé děti.
31. Vzhledem ke všemu shora uvedenému tak lze uzavřít, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutno v kontextu shora uvedeného hodnotit jako přiměřený.
32. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podle mínění zdejšího soudu rovněž neopomenul zabývat situací a zájmy nezletilých dětí žalobkyně (srov. kupř. str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí). Žalovaný předně nečinil žádný závěr v tom směru, že je v zájmu mladšího

syna žalobkyně, aby vycestoval společně s ní do země původu. Lze jistě souhlasit s tím, že je v zájmu nezletilých dětí, aby vyrůstaly v kompletní rodině, nicméně v důsledku napadeného rozhodnutí jistě k rozpadu rodiny žalobkyně nedojde. Zůstává totiž jen na úvaze žalobkyně a jejího manžela, v jakém aranžmá společně překlenou dobu, po kterou bude žalobkyně nucena vycestovat z území České republiky za účelem zajištění si potřebného pobytového oprávnění. Pravidelný kontakt všech rodinných příslušníků žalobkyně, zejména pak s nezletilými dětmi, a tím i rodinnou soudržnost lze dočasně zajistit společným vycestováním, průběžnými návštěvami kupř. v zemi původu a komunikací prostřednictvím moderních komunikačních prostředků či sociálních sítí. Soud si je vědom toho, že jde pro rodinu o určitou komplikaci či těžkost, avšak sama žalobkyně mohla a měla počítat s tím, že jí přinejmenším povinnost opustit území bude uložena, pakliže dlouhodobě pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Soud má proto za to, že napadené rozhodnutí není v rozporu s požadavky ust. čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když zájem nezletilých dětí byl správními orgány jednak zohledněn již v samotné překvalifikaci správního vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území a jednak vypořádán v rámci žalobkyni uložené povinnosti opustit území. Zájem dítěte ve smyslu čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte má být sice předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, avšak nemůže bez dalšího sloužit jako překážka uložení povinnosti opustit území nebo území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace ve smyslu ust. § 50a zákona o pobytu cizinců. Tomu nasvědčuje i znění ust. čl. 3 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte, ze kterého vyplývá, že státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, se sice zavazují zajistit dítěti takovou ochranu a péči, jaká je nezbytná pro jeho blaho, ale přitom berou ohled na práva a povinnosti jeho rodičů. Pro blaho nezletilých dětí žalobkyně přitom podle zdejšího soudu není nezbytné to, aby správní orgány ponechaly zjištěný dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobkyně na území České republiky zcela bez jakéhokoli opatření a tolerovaly jí tak neplnění povinnosti pobývat na území České republiky na základě platného pobytového oprávnění.

33. Zdejší soud konečně nemohl přisvědčit ani námitce žalobkyně v tom směru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně v její neprospěch v rozporu s ust. § 90 odst. 3 správního řádu a obecně platnou právní zásadou zákazu reformace in peius užívanou napříč odvětvími českého právního řádu. V daném případě se totiž uplatní ust. čl. IV bod 1 zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, podle kterého se sice řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v tomto řízení se však postupuje podle § 50 odst. 4, § 50a odst. 3 a § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Citované přechodné ustanovení zákona č. 173/2023 Sb. je ve vztahu speciality k ust. § 90 odst. 3 správního řádu, protože má v tomto případě aplikační přednost. Na tuto výslovnou právní úpravu je tak třeba nahlížet jako na výjimku z obecné zásady zákazu reformace in peius.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.

35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nemohl přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. prosince 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce